

Toen Jim Harrison zijn *Da/va* in de versie van Matthieussent onder ogen kreeg, viel het hem onmiddellijk op dat de vertaling veel dikker was. Geen wonder, want het Frans heeft nu eenmaal meer woorden nodig om hetzelfde te zeggen. 'Maar Brice, je hebt achter mijn rug om personages en situaties toegevoegd,' had de schrijver Matthieussents werk met een knipoog becommentarieerd.

Vertaler meestervervalser?

Vanzelfsprekend doet iedere vertaler zijn stinkende best om tussen het Scylla van het bedrog en het Charybdis van het verraad door te laveren, 'de tekst recht te doen, met een maximum aan onbaatzuchtigheid: ervoor te zorgen dat die zo goed mogelijk is, zonder hem te verbeteren.' Om het boek dat hij vertaalt recht te doen, zuigt Matthieussent het als het ware helemaal in zich op. 'Ik kijk waar ik houvast kan vinden, als een alpinist die een haak in de rotswand slaat. [...] Je dringt erin binnen. Je moet de zorg voor de personages op je nemen, weten hoe ze zich gedragen, zich vermoeien, eten, de liefde bedrijven, wat ze dromen.' In [Figaro Magazine](#) voegt hij daaraan toe: 'Ik doe tussen twee dagen en twee jaar over een vertaling. Ik kan niet zeggen hoe veel tijd ik in een vertaling stop, want ik vertaal terwijl ik over straat loop, sterker nog, ik vertaal terwijl ik lig te slapen.'

De vertaler eigent zich het werk toe, om het vervolgens door te geven aan anderen. Het is de beste manier om mensen bekend te maken met andere culturen. Matthieussent sluit niet op voorhand uit dat hij de kijk van de Fransen op de Amerikaanse literatuur heeft veranderd.

Met dank aan Marga Blankestijn voor het signaleren.